

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Kunst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 264. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1299.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Neppe vilde det lønnet Umagen at røre ved Sligt, dersom det ikke havde været nødvendigt, for at berøre den Sandhed, som paa *tvende* Maader har gjort *Snakken* muelig, den nemlig, at vi ere skabte med Ordet, ikke blot forsaavidt vi levendegjordes ved Aanden, men selv forsaavidt vi reistes i Støvet, ikke blot forsaavidt vi fik Lunge og Tunge til at tale, men selv forsaavidt vi ogsaa skulde benævne de sandselige Ting som saadanne : i deres Forhold til vort Legeme og vore Sandser. Derfor kan allehaande Stær og Skader saavel som Poppedrenge lade Munden løbe, skjøndt de ei har Aand, og Sandse Sproget kan man lære uden den, men Billed-Sproget lader sig ei lære, fordi det ei 26ser Lyden, men *Betydningen* det gjælder om, og ikkun Aander veed, hvad Ord for Aand betyder, thi *det betyder Aand*. Vilde man nu spørge, hvorledes Mennesket fik Munden op, eller paa Eddas Maal, hvad der var det første Ord, som Mimers Hoved mælede, da er det vel ei nemt at sige, men ei at tale om, at man vel, uden at tage meget Feil, kunde bogstavelig svare: *ab* med Barnet og Abeceten, saa kan man trøstig svare med Edda, at de første Ord gjaldt *Runerne* paa Solens Skjold, paa Bjørne-Labben, og Ørne-Nebbet, og Brages Tunge, kort sagt, at Mennesket oplod sin Mund for at nævne hvad han saae, og *som* han saae det, og at han maatte falde, før han mærkede, at Jorden havde et eget tiltrækkende Forhold til hans Legeme. Dyrene gik frem for ham, og han kaldte dem, som han saae dem i Aanden, derfor kaldte han ingen Abekat sin Frænde, men at de Navne han gav, ogsaa betegnede det sandselige Forhold, fulgde nødvendig deraf, at Skaberen forstod sin Konst, men det var hvad Mennesket skulde først efterhaanden opdage. Billed-Sproget : Ordets Brug til at afbilde Tingenes aandige Forhold, er altsaa ældre end Hverdags-Sproget : Ordenes Anvendelse til at betegne Tingenes sandselige Forhold, og mærkeligt 266er det, at *det* har man dog af Historien altid fundet sig nødt til at indrømme, uden dog at mærke hvordan man vrævlede ved at sige: Mennesket var i Begyndelsen *et Dyr* og *talde Gudernes Sprog*; der fattedes blot, at man skulde lagt til: nu er Mennesket blevet en Gud, og snakker som et Fæ. Er det en historisk Sandhed, at Billed-Sproget er ældst, da er det en ligedan, at Synet, som det forudsætter, er endnu ældre, og er nu baade Syn og Billed-Sproget Noget, vi endnu ikke har begrebet, da var Mennesket ustridig i Begyndelsen meer end vi endnu begribe, og altsaa ikke et Fæ, men en Gud mod os, det er synes mig, en reen Regning. Saaledes see vi, at Historien stemmer overeens med Beskuelsen, og forstaae med hvad Ret alle historiske Folkefærd begynde deres Sagn med en Gudernes Alder.